

Med hjärta och själ

Jag föddes inte i Palestina,
men jag tillhör mitt folk — med hjärta och själ.

Tillhörighet skrivs inte på papper,
och skapas inte av gränser.
Tillhörighet skrivs i hjärtat.
Tillhörighet bärs i själen.
Tillhörighet bevittnas i kärlek, i trohet, i uppoffring.

Jag har aldrig stått vid Gazas kust och sett solen sjunka i havet.
Jag har aldrig vandrat i Jerusalems kullar, upplysta av solens ljus.
Jag har aldrig plockat oliver från dess uråldriga lundar.
Jag har aldrig bett på al-Aqsas gårdar, under dess tidlösa valv och eviga himmel.

Jag har aldrig vaknat till dånet av flygplan.
Jag har aldrig flytt från ruinerna av förstörda hus.
Jag har aldrig begravt mina barn under brustna stjärnors ljus.
Jag har aldrig samlat ihop resterna av mina älskade i en plastpåse.

Och ändå — varje sår har sårat mig.
Varje orättvis död har tyngt mitt bröst.
Varje rop från ett föräldralöst barn har skakat mig.
Varje tår från en mor har tystat mig.
Varje bön från en far har styrkt mig.
Varje hopp hos ett barn har lyft mig.

Deras sår är mina sår.
Deras uthållighet är min stolthet.
Deras hopp är min styrka.
Och deras sak är min plikt.

Jag står inte bland dem som en besökare.
Jag talar inte om dem som en främling.
Jag står som släkt.
Jag står som familj.
Jag står unik, men aldrig ensam.
Jag står unik som mitt namn, och ett med mitt folk som mitt öde.

Det är inte jorden som binder mig till dem, utan kärleken.
Inte ett flyktigt öde, utan ett förutbestämt öde.
Inte ett trångt medborgarskap, utan en vidsträckt nation.

Jag kämpar inte med vapen, utan med ord.
Jag gör motstånd inte med hat, utan med sanning.
Och jag försvarar mitt folk som en lejoninna försvarar sina ungar:
med en kärlek som inte försvagas,
med ett mod som inte bryts,
med en trohet som inte vilar förrän de små är trygga.

Sanningen är mitt svärd.
Rättvisan är min sköld.
Tålamodet är min rustning.
Och med dessa ger jag mig aldrig.

Jag föddes inte i Palestina,
men Palestina föddes i mig.
Och jag kommer att förbli med mitt folk —
tills orättvisans kedjor är brutna,
tills rättvisan strömmar genom landet som en flod,
tills bönekallet ljuder fritt från varje minaret,
tills tryggheten — sanningens trygghet — återvänder till profeternas och martyrernas
land.

Och jag säger: jag ska inte glömma.
Jag ska inte tiga.
Jag ska inte vända bort mitt ansikte.
Inte idag. Inte imorgon. Aldrig.

Jag ska minnas martyrerna.
Jag ska hedra de ståndaktiga.
Jag ska bära saken.
Jag ska bevara hoppet.
Och jag ska kämpa — med ord, med sanning, med själ —
tills Guds löfte uppfylls
och de förtryckta ärver jorden.